

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ברונפמן	שם פרטי: בוריס
-------------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ברונפמן		בלועזית
Bronfman		
שם פרטי איתו נולדתי: בוריס	בלועזית	שנת לידה: 08/11/1933
Boris		מין: זכר
עיר לידה: אודיסייסקיה אובלבסט	בלועזית	ארץ לידה: אוקראינה
Aodisiiskyh Aovlvst		
שם פרטי ושם משפחה של האב: אברהם ברונפמן	שם פרטי ושם נעורים של האם: לאה וצלר	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: אודיסייסקיה אובלבסט	בלועזית	ארץ המגורים: אוקראינה
Aodisiiskyh Aovlvst		
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: אוזבקיסטן (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
בלועזית	במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית	במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה: 1995
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1933. לפני המלחמה עוד הייתי קטן. הייתה לי דודה והיא תמיד הייתה לוקחת אותי לבית הספר ומביאה אותי ממש אל הכיתה. כשדודה לא הייתה לוקחת אותי לא הייתי הולך לבית הספר, כי בברית המועצות כבר התחיל הרעב ואנשים היו כל כך מורעבים, שהם היו מוכנים אפילו לחטוף ילדים ברחובות ולבשל אותם. אימא שלי פחדה ולא רצתה שזה מה שיקרה לי בגלל זה הרבה פעמים פשוט לא הייתי הולך לבית הספר. בגלל שהפסדתי הרבה לימודים, השאירו אותי כיתה ואמרו לי לעבור את כיתה א' עוד פעם.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אני זוכר כשהמלחמה התחילה אהבתי לשמוע רדיו. המבוגרים היו נמצאים מחוץ לבית ואני הייתי יושב ליד הרדיו ומקשיב לחדשות. הן תמיד היו מתחילות במילים "מוסקבה שלום" ואחרי שהייתי מקשיב להכל, הייתי רץ החוצה ומספר למבוגרים את מה ששמעתי. לא תמיד הבנתי את כל מה ששמעתי כי עוד לא הייתי ילד כל כך גדול, אבל את מה שהצלחתי להבין הייתי מספר לפרטי פרטים. בגלל זה המבוגרים אפילו כינו אותי "מוסקבה".

כשהתחילה המלחמה, סבא הצליח להשיג 500. חשבנו שנצליח להעמיס עליו חפצים שלקחנו מהבית וככה לעבור למקום אחר אבל כשהגענו לגבול, התבקשנו למסור את הסוס שלנו. לא רצינו בעיות אז סבא באמת מסר אותו. החלטנו אז לעלות על רכבת. נסענו ברכבת עם גג פתוח. היה גשם חזק. אני זוכר שאימא קשרה סדין למעלה כדי שהגשם לא ירטיב אותנו. חוץ מהגשם גם הגרמנים הפציצו אותנו מלמעלה. כשהגענו לרסטוף, אמרו לנו שאנחנו צריכים לרדת מהרכבת וללכת לעבוד בשדה חיטה. לא רצינו ללכת לעבוד בשדה חיטה, בכלל לא הגענו ליעד שלנו, אז אבא אסף את כל החסכונות המועטים שהיו לנו והביא אותם למפקח שהורה לנו לרדת מהרכבת והביא לו את הכסף הזה כשוחד. המפקח התרצה ונתן לנו אישור להמשיך לנסוע ברכבת. בסופו של דבר הגענו לכפר קטן ושם נשארנו. אימא הצליחה למצוא לעצמה איזושהי עבודה ועבדה, אבל לא הרבה ולא מספיק בשביל לפרנס אותנו כמו שצריך. אני זוכר שרוב הזמן היינו רעבים. לא היה מספיק כסף לקנות אוכל וגם לא בגדים חמים, אז רוב הזמן גם היה לנו קר. ככה גרנו שם עד סוף המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כשהמלחמה נגמרה, חזרתי אל הבית שלנו איפה שגרנו לפני המלחמה, אבל את המקום הוא כבר תפסה משפחה אחרת. ראינו שנשארו שם כמה מהחפצים הישנים שלנו ואימא רצתה לקחת אותם, אבל המשפחה שגרה שם אמרה לנו להסתלק, שאנחנו בכלל לא קשורים למלחמה. אימא התחילה לבכות ואמרה שבעלה לוחם כבר ארבע שנים ושזאת הזכות שלנו לקחת את הדברים שהם בעצם שלנו. למזלנו הייתה אישה אחת שהכרנו שהייתה חברה של המשפחה עוד לפני המלחמה, עודדה את אמא שלי ואמרה שכשם ברחו היא שמרה על המיטה שלה ועל כמה כיסאות במרתף ושם אנחנו גרנו במשך כמה שנים עד שמצאנו מקום מגורים טוב יותר.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עלינו בעקבות בני לארץ ישראל. כשעלינו לארץ כבר היינו פנסיונים. עבדתי קצת בעבודות פשוטות כדי להרוויח קצת כסף. יש לי עדיין חבר שהיינו ביחד בבית הספר לפני הרבה מאוד שנים ואנחנו עד עכשיו שומרים על קשר, הוא גר באוסטרליה ואנחנו מתכתבים הרבה ולפעמים מתקשרים אחד לשני. אני מאוד אוהב כדורגל ובארץ אני אוהד את הפועל תל אביב, אני נשאר לפעמים כל הלילה ער כדי לראות משחק כדורגל.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: אלה שיבין, נצרת – עילית, אוקטובר 2013